

[Ivar Hansen]

erkendelse af, at effektiv miljøforureningsbekæmpelse i høj grad er en grænseoverskridende sag. Det er en international sag. Det er en sag, hvor man kun kan opnå resultater, hvis man indgår i et internationalt samarbejde. Tillad mig at notere dette synspunkt med tilfredshed, også på en aktuel baggrund.

Jeg skal til slut sige, at jeg mener, vi kan sige ja til den beretning, der nu foreligger om arbejdet i Nordisk Råd i det sidste års tid. Jeg vil for vores vedkommende udtrykke en forhåbning om, at sessionen her i København bliver indledningen til, at vi også i det nye år, 1986, får taget nogle yderligere skridt i det nordiske samarbejde.

(Kort bemærkning).

Anker Jørgensen (S):

Hr. Ivar Hansen var lidt moralsk over for mig og sagde, at vi ikke skulle gøre forsøg på at tage patent på den handlingsplan, som nu er vedtaget. Nej, men det gør jeg netop ikke. Jeg siger tværtimod: pkt. 1: den er et kompromis; vi er glade for, at vi er kommet i gang. Pkt. 2: den er ikke, som vi gerne ville have den; vi vil gerne arbejde videre. Jeg går ud fra, at heller ikke venstre har opgivet sine, kald dem så bare partipolitiske synspunkter, jeg vil sige de ideelle synspunkter, som jeg går ud fra at venstre har og de konservative har.

Ved de kommende revisioner og ændringer af handlingsplanen vil socialdemokraterne i Norden i fællig stille de forslag, vi mener der skal til, og håbe, at vi kan få tilslutning til dem, så det bliver bedre og mere i overensstemmelse med vores ideer og forestillinger.

Men fælles for hr. Ivar Hansen og mig gælder, at vi er glade for, at vi er kommet i gang og har en handlingsplan, så vi har et nøgternt eller i hvert fald et godt grundlag at udvikle tingene på i de kommende år.

Margrete Auken (SF):

Man kan ikke sige, at det ikke går fremad her i verden. Nu hørte jeg lige, at venstres ordfører, hr. Ivar Hansen, havde opdaget, at miljøproblemerne er internationale. Forleden dag kunne den konservative ordfører erklære, at de konservative havde et positivt forhold til naturen. Jeg synes, at alt tyder på et stort fremskridt, og kan fortælle hr. Ivar

Hansen, at der er en række internationale miljøorganisationer, Danmark deltager i. I det omfang miljøministeren har et godt flertal bag sig, går det også ganske udmærket. Så til hr. Ivar Hansens glæde: dette internationale arbejde fungerer ikke godt, men det fungerer dog.

At læse den beretning, vi i dag har til behandling om det forløbne år og selvfølgelig først og fremmest om sessionen i Reykjavik, er en noget sælsom oplevelse. Ganske mange visioner har faktisk været i blomst, ikke kun kønne ord om nordisk samarbejde, men virkelig konstruktive tanker, først og fremmest selvfølgelig inden for handlingsplanen for økonomisk udvikling og fuld beskæftigelse, men også mange andre steder. Der er gået adskillige rekommandationer igennem, i stort tal endda, tit med næsten enstemmig opbakning fra Rådet. Det er selvfølgelig ikke alle politikere, der er aktive, det kan man ikke påstå, men det vil være uretfærdigt at sige, at der ikke sker noget i Nordisk Råd.

Beskyldningerne mod Rådet for, at det drukner i papir og bureaukrati, er noget ævl. Jeg skal ikke nægte, at papirforbruget er gevaldigt, og at det var en god idé at indføre genbrug, men for os politikere er det en meget stor hjælp, at vi altid foran os har de papirer, vi skal bruge, ordnet i rækkefølge. Der bliver mindre at holde styr på, og finder man ud af at bruge systemet rigtigt, er det en anti-bureaukratisk magt for os.

Også rådssekretariatene er det svært at rette den store kritik imod. Præsidiensekretariatet i Stockholm fungerer godt. Jeg synes, der er al mulig grund til at have gode forventninger til det nye ministerrådssekretariat i København. Blandt de nationale delegationssekretariater kan vi i hvert fald ikke klage over vores eget. Nej, det er heller ikke her, det går galt. Men det går galt. Hvorfor?

Jeg mindes, hvordan jeg i fjor i forbindelse med handlingsplanens vedtagelse forsøgte at få aktindsigt i finansministeriets direktiver til de andre ministerier om deres bidrag og indsats. Denne aktindsigt blev mig nægtet. Min egen teori om baggrunden for finansministerens noget vilkårlige afslag var, at der slet ikke var nogen akter at få indsigt i. En usædvanlig energisk og konstruktiv embedsmand i systemet forklarede mig, at det skulle jeg kun være glad for, for havde man først rodet ministerierne ind i det, var der aldrig